

Zehra Wellman

Westfälische Wilhelms-Universität, Münster
Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca

SCHIMBUL *de experiență*

Având în vedere creșterea internaționalizării cercetării, sistemului de educație și cercetare și a studiului, Institutul pentru Științe Politice al Universității din Münster a inițiat deja de câțiva ani, împreună cu trei parteneri europeni, licențele duble în „Studii europene”. Opțiunea „Studii europene” există doar în Olanda, Franța și România. În timp ce programa de bază a dublei licențe Münster-Cluj Napoca se distinge, prin conținut, față de celelalte programe de la științe politice, mai ales prin cursul de limba română și prin câteva indicii vagi de alte cicluri de studii în domeniul științelor politice, ca spre exemplu ciclul de studiu care se finalizează cu titlul „Magister”, ciclurile de studiu cu licențe duble cu Franța și Olanda dădeau impresia că sunt ancorate în tradiția școlară. Abia prin acest sistem comparativ sau cel puțin la cursul de limbă română ai fi putut avea șansa de a intui, deja din Münster, ce diferențe implică studiul universitar în Germania, Franța sau România.

„Cum de-ai ajuns să studiezi în România?”, alături de „Ce vrei de fapt aici?” erau întrebările colegilor mei din Germania, ce-mi erau adresate cu insistență. Pe cât de diferite erau caracterele ciclurilor de studiu, pe atât de diferite erau și motivele de a merge în țara Carpaților și implicit așteptările mele. Câțiva dintre studenții germani aveau relații de familie în România, alții fuseseră deja acolo și dezvoltaseră un „faible” pentru Europa de Est, alții căutaseră doar aventura, experiența și perspectivele noi sau ajunseseră din pură întâmplare la exoticul curs de studii europene.

În semestrul de iarnă 2005/06, ca student la „Studii europene” între Münster și Cluj Napoca, te afli în România în situația de excepție și cu privilegiul de a nu avea nici un orar și doar vagi indicii privind structura și evaluarea cursurilor. În mod evident nu fuseseră clarificate toate lucrurile între partenerii acestei cooperări și nu fuseseră adaptate cele două sisteme de instruire. Încă de la cursul principal de la Cluj mi-am pus eu însămi, alături de alți studenți cu dublă licență, încă o dată întrebarea: „Ce vreau să fac aici?” sau „De ce România?”. Din perspectiva problemelor apărute ca urmare a modului de funcționare

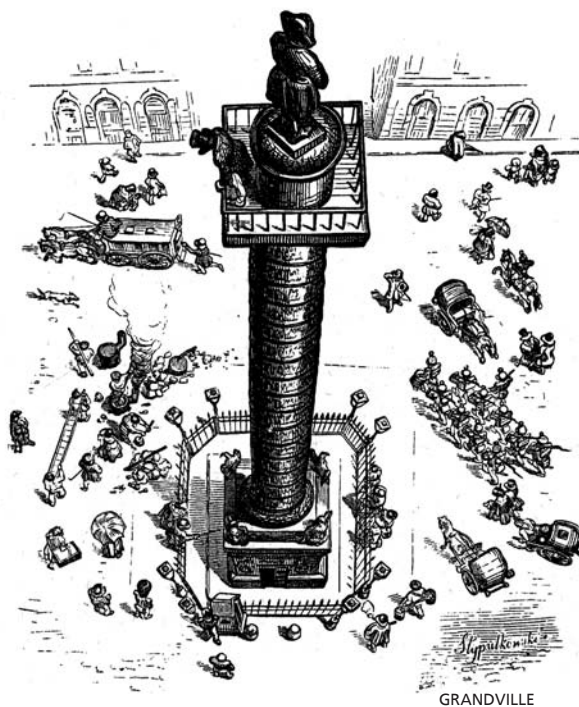
a sistemului românesc și a practicii de școlarizare am dezvoltat un tic nervos la ochi, din cauza stresului și a friicii de a eșua.

Primele săptămâni ale semestrului de iarnă 2005/06 ni le-am petrecut în fața orarelor sau a planurilor institutului, în secretariate sau, după fiecare capitulare, în cafenelele și restaurantele orașului. În acest fel ne-am integrat încet, ne-am obișnuit cu rutina compusă din universitate, ieșiri și viață de cămin. Mai târziu deveniserăm atât de experimentați încât unora le-a venit greu să se despartă după anul petrecut aici.

În România încercarea constă în a te descurca, mai mult sau mai puțin pe cont propriu, în condițiile în care cele două sisteme se bat cap în cap. Organizarea cursurilor și alte formalități, alături de barierele de limbă și de mediul nefamiliar reprezentau obstacolele cotidiene. Cu fiecare curs anulat, pe motiv că lectorul a dispărut spontan de pe o zi pe alta în Carpați sau comasat cu alte cursuri deveneam tot mai îngrijorați și mai demoralizați. Cu timpul s-a instalat, însă, delăsarea acompaniată de haosul organizatoric. De cele mai multe ori se găsea deodată câte o soluție sau chiar un alt curs și astfel renăștea speranța. Părea că haosul acționează metodic.

Deosebirile majore între studiul meu în Germania și cel din România constau în condițiile diferite de studiu, în relația cu lectorii, numărul participanților la un curs, sistemul de învățare și predare. În timp ce ca student al Universității din Münster te pierzi în masa celor 45.000 de studenți și fiecare semestru presupune figuri noi, la Cluj, la Facultatea pentru Studii Europene, întâlneam, la anumite

cursuri, mereu aceleași figuri, care, spre deosebire de noi, aveau orare fixe și astfel ajungeau să se vadă zilnic. Din păcate, pe colegii români îi cunoșteam adesea numai din vedere și de la micile și banalele discuții purtate. De multe ori problemele organizatorice ne împiedicau să-i cunoaștem mai bine pe studenții ardeleni. Atât cursul principal, pe care în calitate de viitor dublu licențiat la Cluj trebuia să-l absolvim, cât și problemele pe care acesta le implică, au sudat grupa de studenți din Münster, dar au separat-o de ceilalți. Dacă în perioada studiului de bază în Münster nu ne cunoșteam aproape deloc sau doar superficial, anul petrecut în străinătate a transformat cele mai diferite caractere din Germania într-un „lobby pentru dublă licență”.

GRANDVILLE

Numărul participanților la un curs și disponibilitatea lectorilor reprezentau aspecte plăcute și de folos în cadrul Institutului pentru Studii Europene și al altor facultăți din Cluj Napoca. Persoanele răspunzătoare, fără excepție, au fost mereu deschise problemelor

noastre organizatorice, ajutându-ne pe perioada studiului, prin înțelegerea și flexibilitatea arătată.

De partea cealaltă, cursul de bază din Münster era mai bine structurat, cu indicii clare, dar atmosfera și ierarhia între lector și student era mult mai evidentă și mai de netrecut decât în România, unde, după curs, puteai ieși alături de lector la masă sau la o cafea. Și datorită numărului studenților, lectorii din Germania erau inaccesibili, iar relația cu ei nu era atât de personală cum putea deveni în România. Am absolvit cursurile din Münster alături de alte sute de studenți. Facultățile erau, iremediabil saturate. La prelegerile de masă și tutorialele cu până la nouăzeci de studenți, cu referate expuse în cadrul a cinci grupe, procesul de învățare, ascultare și participare nu era atât de ușor și plăcut ca în micul cerc din Cluj. Din punct de vedere al conținutului am perceput diferența între studiul în Germania și cel în România ca pe una între „discuție” și „cunoașterea faptică”.

Dacă la Münster, în cadrul numeroaselor tutoriale și seminarii, accentul se punea nu atât pe acumularea de cunoștințe de specialitate, cât mai degrabă pe discutarea acestei cunoașteri, în România accentul cădea pe faptele concrete și pe cunoașterea de specialitate, ce urmau a fi demonstrate. În Cluj, datorită acestei concentrări pe „a ști” în opoziție cu „a discuta”, au fost evitate argumentele goale și discuțiile lungi de tipul celor de la Münster. La cursurile din România te simțeai din nou necondiționat ca și în timpul școlii, în timp ce cursurile din Germania păreau prea molatice și „open ended”, în schimb ofereau celor cu inițiativă proprie mai multă libertate și o platformă pentru schimbul de specialitate cu ceilalți. Deși trunchiul de studiu principal din România presupunea o perioadă de patru semestre, puțini dintre dublu licențiați au dorit să rămână mai mult de un an. Deci, dacă e să aruncăm o privire peste gard, da, dar nu pentru o

perioadă mai lungă decât e necesar. În ciuda tuturor avantajelor și aventurii, toți au spus: „Nu, mulțumesc!” În ziua de azi suntem pe fugă, iar lucrarea de diplomă se poate scrie și în altă parte. Ne-au fost împlinite așteptările după anul nostru la Cluj? Putem să ne oferim în sfârșit nouă înșine și celorlalți un răspuns pozitiv la întrebarea „Ce cauți aici?” Când m-am decis să absolv anul de străinătate în România și nu în Franța sau în Olanda, m-am decis pentru necunoscut. Cunoașterea acestui necunoscut a meritat în final nu numai datorită numeroaselor perspective asupra unei țări dominate de o altă mentalitate și de o altă cultură, ci și pentru experiența cotidiană din perioadă șederii mele, care mi-au lărgit orizontul personal. Independent de motivația fiecăruia de a studia în România, cred că șederea și absolvirea studiului aici a adus tuturor celor cu dublă licență, pe lângă probleme, experiențe importante, prieteni noi și o lume nouă. 🇷🇴

De **5 ani**

oamenii **inteligenti** își beau cafeaua cu LiterNet

literatură

agendă culturală

fotografie

film

GRATUIT

